

ALF

een geheim heb je niet alleen

ALF

een geheim heb je niet alleen

Marja Oosterman

&

Dana Dekker

Geschreven door Marja Oosterman ©
Getekend door Dana Dekker ©
Omslag tekeningen: Dana Dekker
Omslag ontwerp en realisatie: Qi-Frame
ISBN: 9789464654264

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

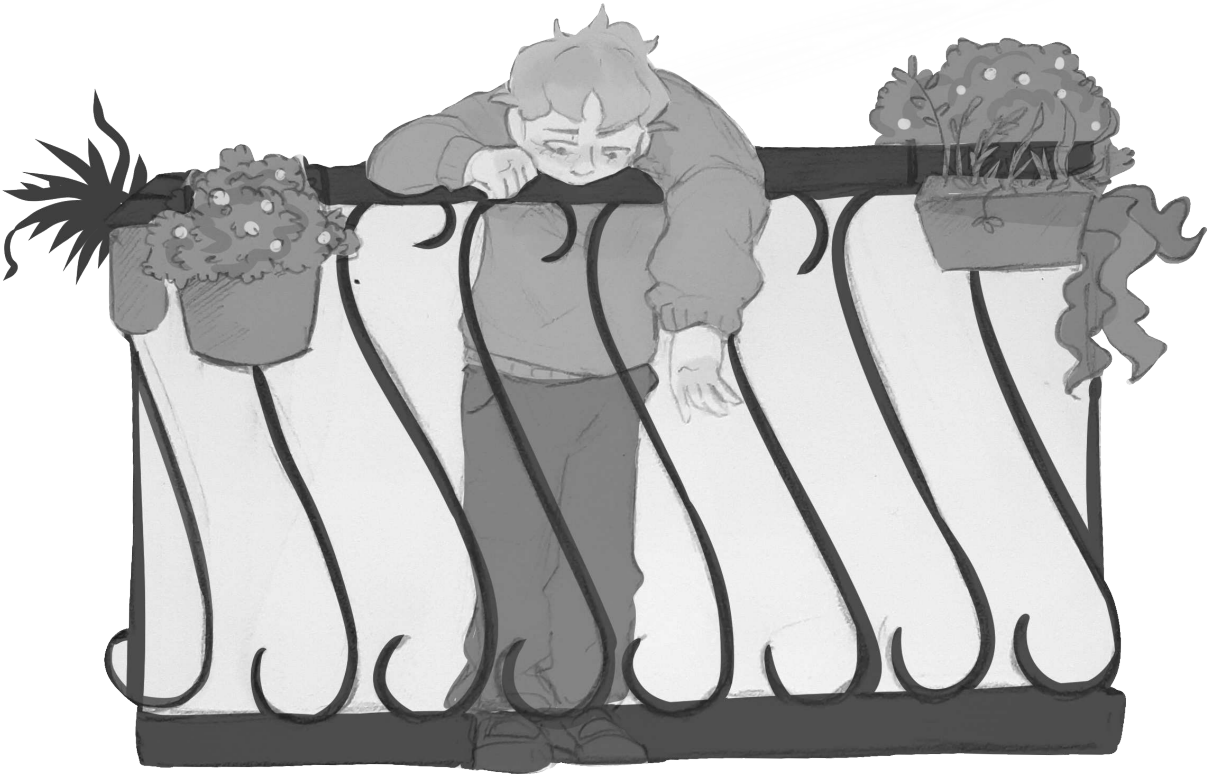
Een

Op de bovenste, negende verdieping van het grote blok flats staat een klein figuurtje op een balkon.

Van beneden, van de grond af, kun je hem bijna niet zien, zo hoog is het.

Alf, die over de rand van het balkon naar beneden kijkt, kan de grond niet goed zien. Zo vroeg in de ochtend hangt er een dunne mist tussen de flats, daardoor ziet hij niet veel van de planten op de grond.

Alleen dat stomme hek blijft duidelijk te zien, denkt Alf treurig. Alf houdt niet van hekken. En vooral niet van dit hek.

Het staat rondom een paar moestuintjes die tussen de blokken flatwoningen liggen.

Alfs vader heeft zo'n moestuintje. Maar Alf kan er nooit alleen komen. Want dat hek zit altijd op slot en is te hoog om overheen te klimmen.

Vader verdedigde een keer het nut van het hek: "Dan kunnen er geen honden poepen en kan ook niemand groenten en fruit stelen."

"Maar er kunnen ook geen kinderen komen," reageerde Alf boos.

Alf heeft een paar keer geprobeerd of hij zelf met de sleutel de poort van het hek kan openmaken. Maar het slot gaat te zwaar. Vader doet er soms een druppeltje olie in, maar dat helpt niet veel.

Alf kijkt naar de planten op het balkon. De meeste zijn niet veel meer dan dode staken, die wachten op de eerste zonnestraaltjes van de lente om knoppen te krijgen.

Alleen een paar klimplanten en een conifeer zijn nog groen. Doods groen, vindt Alf. De glans op de blaadjes van de klimplanten is schijn. Het zijn fijne waterdruppeltjes van de ochtendnevel.

Vader kijkt door het raam van de kamer en ziet de sombere trek op het gezicht van Alf. Hij doet de balkondeur open en vraagt: "Heb je zin om straks mee te gaan naar de tuin, Alf?"

"Wat mag ik dan doen?"

"Eh, wat dacht je van spitten?" oppert vader.

"De grond is toch nog hard?" denkt Alf hardop.

"Dat valt wel mee, denk ik."

"Geen zin."

"Zullen we dan gewoon gaan kijken wat er gedaan moet worden, vandaag? Dan kun je misschien zelf iets bedenken," stelt vader voor.

Een half uurtje later staan ze samen in de lift.

Vader met een spa, Alf met een snoeischaar.

Alf kijkt naar de cijfers en letters op de half kale liftdeuren die voorbij glijden. 3, 2, 1, BS, BG. BG betekent begane grond, daar moeten ze er uit.

Door een paar donkere gangen komen ze aan de achterkant van hun flatgebouw. Daar gaat de grond omhoog. Een tegelpad tussen de struiken komt uit bij het hek dat om de moestuintjes staat. Alf en zijn vader moeten er helemaal omheen lopen om bij de poort te komen.

Het hek is open.

"Bah, die zeurkous is er ook weer," ziet Alf.

"Ach, hij valt wel mee."

Ze hebben het over een medetuinder, die vaak smalende opmerkingen maakt over hun tuintje. Nu ook weer.

"Zo Jaco, kom je ook wat aan de puinhoop doen?" vraagt de dikke man. Het tuintje van Alfs vader ligt er altijd nogal wild bij. Vader houdt niet van kale grond. Paadjes en stukken die hij tijdelijk niet gebruikt, schoffelt hij niet schoon.

"Onkruid heeft ook nut," heeft vader verteld.

"Je moet alleen zorgen dat je het verwijdert vóór het zaad schiet. Anders heb je het na een poosje ook overal waar je het niet wilt hebben."

"Bedoel je mijn bodembedekking, Nelis?" vraagt vader zo vriendelijk mogelijk.

"Oh, noem je dat bodembedekking!" zegt Nelis schamper.

Vader haalt zijn schouders op en loopt door.

Alf kent dit soort gesprekjes. Maar hij snapt er niet altijd alles van.

"Waarom hebben wij bodembedekking?" vraagt hij aan vader.

"Dan slempt de grond niet dicht.

"Slemp?" vraagt Alf.

"Ja, als de grond zo'n laagje krijgt, waar het water slecht in weg loopt."

"Oh ja," zegt Alf.

"Als de grond dicht slempt, kan het voedsel uit de grond niet goed bij de plantenwortels komen," voegt vader toe. Hij probeert de spa in de grond te steken.

"Toch nog hard," constateert hij.

"Zei ik toch al!" zegt Alf.

"Tja," zegt vader peinzend, "zal ik dan maar helpen met jouw werkje?"
Alf vindt het best.

Vader begint dode staken van de haag rond hun tuintje uit de grond te trekken.

Alf knipt ze met de snoeischaar in kleinere stukken.

Na een poosje hebben ze een hoge stapel van dood hout, hennepstaken en allerlei afgestorven plantjes.

"Hè, nu heb ik wel een aansteker, maar geen oud papier meegenomen," zegt vader op een moppertoon.

"Ik haal wel oude kranten," zegt Alf. Hij heeft er eigenlijk geen zin in, maar fikkie stoken is leuk genoeg om nog een keer voor naar boven te gaan.

Een kwartiertje later brandt de hoop afval.

"Als een lier!" lacht vader.

Alf geniet van de vlammen, de warmte en zijn spel om de hoop brandend te houden.

Als ze uren later weer thuis komen, zegt Alfs moeder: "Bah, wat stinken jullie naar rook!"

"Nee, hoor," zegt vader, "wij stinken niet. Volgens mij ruiken wij lekker naar brandend hout."

"Ik ben blij dat we centrale verwarming hebben," zegt moeder. "Jullie pyromanen zouden anders de hele dag fikkie stoken in de haard."

"Wij zijn geen pyromanen," protesteert vader, die wel ziet dat Alf niet weet wat dat woord betekent. "Je zou eens in het woordenboek moeten kijken wat dat woord betekent. Wij doen brandweermannenwerk," zegt hij met een knipoog naar Alf.

Twee

Het is voorjaar geworden. Tenminste, dat zegt de kalender. Maar 's nachts vriest het nog. Alleen midden op de dag is de grond al een paar keer zacht genoeg geweest om te spitten.

Alfs vader heeft al doperwten in de grond gelegd.

"Ze komen maar niet op," zegt vader als ze weer eens samen in de tuin zijn. "Ze zijn zeker kapot gevroren."

Hij woelt de grond om met een drietand, harkt het weer voorzichtig aan. Alf mag nieuwe gedroogde erwten in de grond stoppen. Drie tegelijk in een kuiltje, naast de hoge stokken, die vader als een soort wigwam aan elkaar heeft gebonden.

Ze zaaien ook spinazie en leggen, op dezelfde manier als bij de doperwten, kapucijners in de grond.

Twee weken later komen de jonge doperwtenplantjes voorzichtig boven de grond kijken. Maar een paar dagen erna zijn ze weer verdwenen.

"Daar snap ik niets van," zegt vader. Hij staat met zijn handen in de zij peinzend naar de verdwenen plantjes te kijken.

"Haha," lacht Alf. "Je kijkt of ze zo weer uit de grond zullen komen."

"Was dat maar waar, Alf. Ik ben bang dat we het nog een keer moeten proberen."

Alf graaft voorzichtig met zijn vingers rond de stokken waar de doperwten tegenaan moesten groeien.

"Kijk pap, een stukje wortel!" roept hij enthousiast.

"Nee Alf, dat is een half vergaan stengeltje van de kompost. Ik snap er nog steeds niets van. Je zou bijna zeggen dat ze gestolen zijn."

"Ja, door de vogels zeker!" grapt Alf.

"Vogels? Daar zeg je wat! Daar zou je best eens gelijk in kunnen hebben."

Het schijnt dat mussen in deze tijd van het jaar dol zijn op jong groen." Ze leggen opnieuw doperwtten in de grond. Maar dit keer spant vader er een dun groen net over.

Als een paar weken later de doperwttenplantjes zich om de stokken beginnen te slingeren, halen ze de netten weg.

"Nu moeten het wel heel grote mussen zijn, willen ze die plantjes nog uit de grond krijgen," grapt vader.

Alf houdt van wandelen. Tussen het groen van de flats, maar nog liever gaat hij voorbij de flats. Die staan aan de rand van de grote stad waar Alf woont.

Er is veel groen voorbij de flats. En grote, brede sloten, sommige vrijwel dichtgegroeid met waterplanten.

Alf zit graag langs de waterkant. Dan tuurt hij tussen de planten naar visjes en allerlei andere diertjes in het water. Soms ziet hij een kikker.

In deze tijd van het jaar speurt Alf naar kikkervisjes.

Vorig jaar heeft hij er een paar met een jampotje uit het water gevestigd en thuis in een grote aquariumbak gedaan. Maar toen hun achterpoten groot en sterk genoeg waren, moest hij de jonge kikkertjes van zijn vader terugzetten in de sloot. Dat wilde Alf niet. Totdat er een keer een paar kikkertjes uit de bak waren gesprongen. Ze vonden ze nooit meer terug.

"Zeker door de katten opgevreten," bedacht moeder.

De overgebleven kikkertjes heeft Alf diezelfde dag naar de sloot teruggebracht.

Dit jaar kijkt hij alleen naar de kikkervisjes.

Zijn vader heeft hem eens laten zien, hoe je met een beetje geduld kikkertjes met je hand kunt vangen.

Hij zette een kikkertje op de bovenkant van zijn hand. En zijn andere hand er overheen om te voorkomen dat het kikkertje wegsprong. Na een minuutje tilde hij voorzichtig zijn hand op.

"Kijk Alf, hij blijft nu rustig zitten. Hij weet nu, dat hij niet bang hoeft te zijn," zei vader. Inderdaad was het kikkertje rustig blijven zitten, tot vader hem voorzichtig tussen het riet terugzette.

Alf wandelt graag nog verder. Voorbij de flats, voorbij de sloten. Maar daar stuit hij op hekken. Lange, hoge hekken waar geen eind aan lijkt te komen.

"Vroeger was daar een grote tentoonstelling van planten," vertelt vader als Alf hem vraagt wat er achter die hekken is.

"Toen de plantententoonstelling was afgelopen, heeft de stad het grote terrein gekregen. Er stonden planten, struiken, bomen en bloemen uit de hele wereld. Zo was er een Japanse tuin, een rozentuin, een waterplantentuin, kruidentuin en nog veel meer.

Maar de stad had, net als nu nog, geen geld om het grote terrein te onderhouden. Daardoor werd het wilder en wilder. Dat vonden de mensen niet mooi en daarom is het terrein nu dicht."

Maar Alf houdt juist van planten die lekker wild groeien. Vooral als ze hoog zijn en hij er tussen kan liggen. Dan droomt hij soms dat hij alleen op de wereld is. Alleen met de planten en dieren.

Alf loopt vaak langs de hekken en dan fantaseert hij, hoe hij door de dichte begroeiing zou lopen. Alsof hij in een oerwoud was, zichzelf een weg banend met een kapmes.

Als hij op een dag een groot gat in het hek vindt, kan hij het niet laten er door te kruipen.

De struiken achter het gat zijn uiteen gebogen. Het is duidelijk dat er wel vaker mensen door het gat gaan.

Dat zijn mensen met honden, ontdekt Alf. De honden rennen uitgelaten op het terrein rond. Maar de hondenbezitters gaan nooit ver van het hek vandaan.

Alf de eerste keer ook niet.

Hij is bang dat hij verdwaalt.

Maar de volgende keren gaat hij steeds verder het terrein op. Hij is een beetje teleurgesteld als hij merkt dat het voorbij de dichte rij struiken langs het hek minder oerwoudachtig is dan hij had gehoopt. Er zijn zelfs

vrij open stukken, met hoog verwilderd gras vol onkruid in de vreemdste soorten, maten en kleuren. De meeste planten op het terrein heeft Alf nog nooit eerder gezien.

Hij vindt het heel spannend op het terrein. Een beetje eng ook. Het is er zo stil. Al lijkt het niet echt op een oerwoud, het is er toch zo wild begroeid, dat hij er makkelijk zou kunnen verdwalen. Daarom loopt hij er altijd heel langzaam, zodat hij goed kan zoeken naar punten, die hij kan onthouden. De eerste keren telt hij zelfs zijn passen vanaf de plek waar hij het hek niet meer kan zien. Maar doordat de begroeiing steeds heel verschillend is, kan Alf de weg goed onthouden.

Als Alf al vaak op het terrein is geweest, vertelt hij een keer onder het eten hoe mooi hij het daar vindt.

Zijn vader en moeder kijken geschrokken.

"Dat mag niet, Alf! Je mag daar niet komen!" zegt zijn moeder streng.

"Het is daar veel te gevaarlijk!"

"Nee hoor. Het is er hartstikke mooi!" werpt Alf tegen.

Maar zijn ouders houden vol dat ze niet willen hebben dat hij op het terrein komt. Alf vindt het maar onzin.

"Ik let echt goed op hoor dat ik niet verdwaal!" zegt hij verongelijkt.

"Daar gaat het niet om," verzucht vader.

"Er zijn ook moerassen op dat terrein, Alf. Die kun je niet altijd zien. Voor je het weet, zou je er in vast komen te zitten. En dan is er niemand die je hoort, als je om hulp roept."

Alf vindt het maar overdreven.

In zichzelf neemt hij zich voor, toch weer naar het terrein te gaan. Hij zal het ze wel niet meer vertellen.

Drie

Op de moestuin zijn de eerste voorjaarsgroenten flink gegroeid. De eerste maaltijd spinazie van de eigen tuin heeft Alf, met tegenzin, naar binnen gewerkt.

"Geef mij maar sla!" vond Alf.

Maar vandaag zijn ze op de moestuin en zien hoe de eerst zo frisse kroppen sla er verpieterd bijstaan. Vader zegt dat hij die sla niet durft te eten. Alf vindt het maar onzin.

"Die binnenste bladeren zijn nog goed, die kunnen we toch eten!" vindt hij. "Ik wil sla!"

"Je dramt, Alf. Sla kun je niet koken en misschien eet je iets op, waar je ziek van wordt." Vader probeert Alf iets uit te leggen over giftige stoffen die in de lucht zitten en met de regen de grond inkomen. Maar Alf wil niet luisteren.

"Je hebt zelf gezegd dat gif altijd in de nerven zit. Dan haal je die er toch af."

"Nee, Alf. Je ziet toch dat die buitenste bladeren zo gek doen!"

Zo kibbelen ze nog een poosje door.

Alf wil de komposthoop fijner hakken met de spa, maar dat mag niet. Hij wil de radijszaadjes begieten, maar vader zegt bozig dat hij de zaadjes wegspoelt. Alf heeft er genoeg van.

Met een chagrijnig gezicht loopt hij de moestuinen uit. Hij loopt naar de speelplaats, een eindje verder tussen de flats. Maar het klimrek is nog meer kapot dan de vorige keer dat hij er was, en de zandbak stinkt.

Nog chagrijniger loopt hij verder, als vanzelf richting het terrein.

Hij gaat door het gat in het hek, tussen de uiteengebogen struiken, die er bruin en kalend bijstaan.

"Ook al ziek," denkt Alf. "Mensen maken alle planten ziek."

Na de struiken komt een pad van gebarsten asfalt. In de barsten groeit gras en allerlei onkruid. Alf steekt het pad over, struint door hoog gras, tot hij bij een partij waterplanten komt. Daar heeft hij nog niet tussen durven lopen. Hij denkt aan wat zijn vader gezegd heeft over moerassen.

"Je ziet ze niet, omdat de waterplanten zo dicht op elkaar groeien dat de grond ertussen heel gewoon lijkt. Maar voor je het weet, zak je ineens door de grond."

Hij loopt voorbij de hoge, rietachtige planten. Ineens ziet hij iets van hout tussen het riet liggen. Voorzichtig probeert hij of hij op het hout kan staan. Het veert een beetje en is ook nattig. Maar Alf waagt het toch en loopt over het hout, tussen de hoge planten door.

"Dit is oerwoud!" denkt hij blij. Zijn humeur is een stuk beter.

Als het hout na een paar meter ophoudt, lijkt het of de grond omhoog gaat.

"Nu zit ik op een eiland," fantaseert Alf. De grond op het eiland voelt stevig aan. Hij baant zich met moeite een weg door de hoge begroeiing.

Hij prikt zich een paar keer, dan wordt de begroeiing lager.

Hij vindt een plek, waar een cirkelvormige haag om kleurige lage planten heen staat. De meeste plantjes zijn geel of paars. Tussen de planten loopt een dun, bijna overwoekerd paadje van rode klinkers. Alf gaat er zitten en snuift de geuren van de bloemen met volle teugen op.

Hij denkt aan het gekibbel met zijn vader op de tuin.

"Bah, bah!" moppert hij in zichzelf. "Ik moet altijd doen wat hij wil. Maar hij kan niet eens zorgen dat de sla niet ziek wordt!"

"Ik wel!" zegt ineens een klein stemmetje.

Alf kijkt rond, maar ziet niemand. Hoorde hij eigenlijk wel een stemmetje? Of droomt hij? Hij kijkt naar de bloemetjes waar de zonnestralen mee spelen. Het is net of die stralen dansen. Alf moet denken aan een boek dat hij thuis heeft, een sprookjesboek, vol verhalen over elfen en kabouters.

Ineens is het net, of er kleine lichtjes rond de plantjes dansen. Net of de lichtjes elfjes zijn. Dan hoort hij weer het zachte, hoge stemmetje en het zegt: "Als ik groter ben en nog meer gele bloemetjes heb, moet je me naast de sla leggen. Je mag me ook nu meenemen, maar dan wel voorzichtig hoor. Met mijn worteltjes; dan kan ik naast je sla groeien."

Nu weet Alf waar het stemmetje vandaan komt. Van een groep donkergroene plantjes met fijn gekartelde blaadjes en dunne knopjes, die vaag gelig duiden op bloemetjes die nog komen moeten.

"Dag elfje," zegt hij en ontdekt dat hij dat zegt, zonder zijn mond open te doen.

"Dag Alf," zegt het elfje. Maar Alf ziet alleen het perzikkleurige licht rond de plantjes. En hij denkt: Hoe kan ik nu zo'n plantje meenemen? Dan zouden ze thuis te weten komen dat ik op het terrein ben geweest.